

TEKST: HANNA VAN THIENEN | FOTO'S: JOREN DE WEERDT

Pascale van Houten Ring maakt juwelen uit houtafval

(K)ringding

Sommigen zien alleen afval wanneer ze naar resthout kijken. Anderen zien wat voor moois het materiaal alsnog te bieden heeft. Pascale Van Campfort (50) uit Turnhout behoort tot die tweede categorie. Zij maakt met de hand ringen uit recuphout. “Er zijn mensen die niet geloven dat ik mijn ringen zelf maak”, zegt ze.

Tijdens een bezoek aan haar atelier in Beerse bewijst ze het tegendeel.

Het eerste wat opvalt in het atelier van Pascale zijn de blauwe plastic buizen die over de werktafels verspreid liggen. “Ze zijn onderdeel van het afzuigsysteem dat ik in elkaar heb gebokst”, glimlacht ze. “Zo wordt het stof meteen opgezogen wanneer ik een machine bedien. Anders zou het hier één stofwolk zijn. Dat is onvermijdelijk wanneer je met hout werkt.”

Pascales atelier is niet zomaar een werkruimte. Het is de plek waar ze tot rust komt. De machines staan precies opgesteld zoals zij het wil, haar favoriete klassieke muziek weerklinkt door de boxen. En aan de muur hangt een kalender met mannen in bloot bovenlijf. “Mijn tegenhanger voor de naaktkalenders die je vaak in autogarages ziet. Dit is een womancave, he”, glimlacht ze.

Een deel van haar ringencollectie ligt uitgestald op tafel. Het zijn juwelen in alle tinten bruin. Eik, mahonie, iroko, padoek... de verschillende houtsoorten zorgen voor opvallende patronen in de ringen. “Ik kies voor combinaties die ik zelf mooi vind”, zegt Pascale. “De klant kan ook zijn eigen wensen doorgeven. Elke ring is sowieso uniek. De ringen uit mijn collectie geef ik Italiaanse namen. Ik ben een echte italofiel. Zot van het land, het eten en de taal.”

Voor haar ringen gebruikt Pascale een combinatie van massief hout en fineer. Allemaal op de kop getikt bij houthandelaars. “Voor sommige stukken ben ik letterlijk in de afvalcontainer gekropen. Met toestemming uiteraard. Voor de handelaars is dit materiaal niks meer waard. Als ik die houtjes niet red, verdwijnen ze op de afvalberg.”

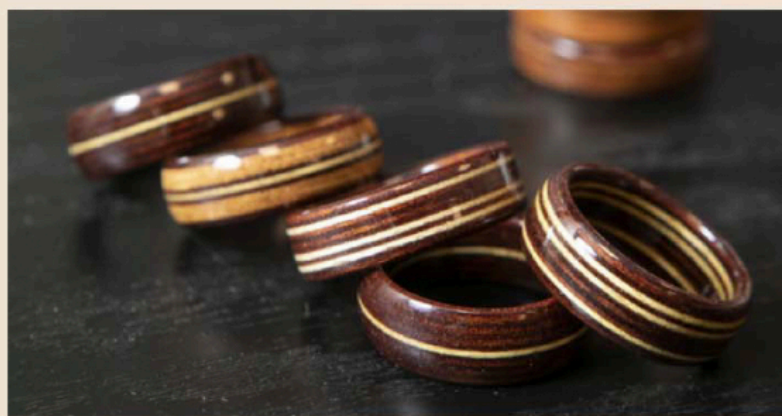
“Hier ligt de basis voor enkele nieuwe ringen”, zegt Pascale. Ze wijst naar vierkante stukjes hout die netjes in vier rijen verdeeld zijn. “Dit is altijd de eerste stap. Mooie stukjes uitkiezen en ze met lijm in de juiste volgorde aan elkaar plakken. Ik let erop dat de nerven geschrinkt liggen. Dat zorgt voor extra stevigheid. Niet-egale stukjes laat ik

links liggen. Die verkleuringen zie je anders in het eindresultaat.”

Pascale zet zich achter haar boormachine. Zorgvuldig boort ze een cirkel met de gewenste diameter uit een houtstapeltje dat al droog is. “Elke boor heeft een diameter die overeenkomt met vier ringmaten. Hier gebruik ik dus telkens de boor die het dichtst aansluit bij de uiteindelijke diameter die ik nodig heb. Het fijne werk is voor straks.”

Pascale maakt al vier jaar houten ringen. Eerst vanuit een atelier bij haar thuis in Turnhout. Sinds een aantal maanden zit ze in een groter pand in Beerse. “Jullie zijn de eersten die hier binnenkomen”, zegt ze. “Deels door corona natuurlijk, maar ook omdat ik graag in mijn eentje werk. Workshops geven zou bijvoorbeeld niks voor mij zijn. Bovendien vragen de machines die ik gebruik om extra voorzichtigheid. Ik wil niet riskeren dat iemand zich hier verwondt.”

De volgende stap aan de zaagmachine blijkt een delicate. Pascale doet handschoenen aan. “Dat maakt het minder griezelig om met mijn handen

“Een houten ring kan jaren meegaan als je hem goed verzorgt. Daarom zijn mijn klanten altijd welkom om hun ring opnieuw te laten lakken wanneer ze merken dat hij kleine beschadigingen vertoont”, vertelt Pascale.

“Ik merk dat mijn klanten mensen zijn die een band hebben met de natuur. Zo werk ik aan een verlovingsring voor de toekomstige vrouw van een boswachter”

dicht bij de zaag te komen”, zegt ze. Zonder aarzelen zaagt Pascale de buitenranden van de ring weg. In één vlotte beweging is de klus geklaard. “Zal ik eens een ander muziekje opzetten?”, vraagt ze. “Tiziano Ferro misschien? Dat is een bekende Italiaanse artiest. Ik luister vaak naar zijn muziek tijdens het werken.” Zo brengt Pascale vele uren door in haar atelier. Alleen zij, Tiziano en haar ringen. “Ik ben hier enorm graag”, zegt ze. “Hier kan ik rustig werken, zonder stress.”

Up next: dremelen. “Het zou kunnen dat ik dat woord verzonnen heb”, glimlacht Pascale. “Ik bedoel dat ik met een dremel de binnenkant van de ring wegwerk tot ik de perfecte ringmaat heb.” Na dat precisiewerkje volgt een makkelijkere stap: het schuren van de buitenranden van de ring. Daarvoor gebruikt Pascale een schuurmachine en enkele vellen schuurpapier.

Wie een Houten Ring wil, betaalt gemiddeld zo’n 65 euro. Een bestelling plaatsen of een afspraak maken kan via de website. “Op sociale media zal je mij niet vinden”, zegt Pascale. “Daar ben ik allergisch voor. Het leukst vind ik het om op ambachtenmarktjes te staan. Maar zelfs nu die stillig-

gen, blijven mensen mij vinden. Da’s natuurlijk plezant.”

Pascale is intussen aan de draaibank gaan zitten. Daar schuurt ze de binnenkant van haar ring glad. Stukje bij beetje komen we dichterbij het unieke eindresultaat. De ruwe randen zijn verdwenen, de kleuren van het hout komen tot hun recht.

Warm materiaal

Dat hout zo’n warm materiaal is. Pascale kan het niet genoeg benadrukken. “Ik ben al mijn hele leven aangetrokken tot hout. Als ik hout, lijm en een zaag in mijn handen krijg, ben ik vertrokken. Maar geef me geen stof, draad en een naald. Dan sla ik in paniek”, lacht ze.

Haar creatieve genen erfde Pascale van haar vader. Van opleiding is ze verpleegkundige. Dat beroep oefende ze jarenlang uit. Daarnaast was ze een tijdlang backing vocal bij tal van artiesten en dertien jaar geleden werd ze mama van Lars. “Het werken met hout is lange tijd naar de achtergrond verdwenen. Pas een jaar of vijf, zes geleden kwam het weer op mijn pad. Aanvankelijk wilde ik houten speelgoed maken, maar algauw besepte ik dat

Voor extra stevigheid lijmt Pascale de houten plankjes geschrant op elkaar, zodat de nerven haaks op elkaar liggen.

Al in haar kindertijd maakte Pascale objecten uit hout. Een klarinet, een houten fietsje, zelfs een wesp op ware grootte. "Of mijn mini-mini-golf. Daar heb ik me uren mee geamuseerd."

kempen met stijl

concurreren met grote buitenlandse aanbieders onmogelijk zou zijn."

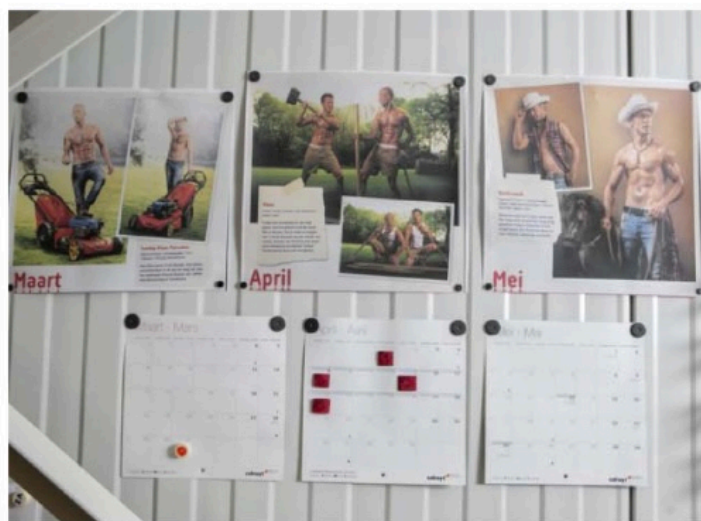
Een filmpje op YouTube bracht haar toevallig op het spoor van de houten ringen. "Ik zag iemand grote stukken hout oprollen in een poging om een ring te maken. Dat moet veel simpeler kunnen, dacht ik. Zo is het begonnen."

"Ik besef dat het redelijk uniek is wat ik doe", zegt Pascale. "Er is bij mijn weten niemand anders in België die op deze manier houten ringen maakt. Sommigen geloven zelfs niet dat het kan. Zo passeerde er op een marktje eens een man aan mijn kraam. Hij nam een ring vast en zei 'Dit, met de hand? Onmogelijk.' En hij wandelde door. Ik was met verstomming geslagen. Die man was vertrokken voor ik kon antwoorden. Daar ben ik even niet goed van geweest. Ondertussen heb ik het leren zien als een compliment. Natuurlijk gebruik ik machines om mijn ringen te maken. Die zorgen ervoor dat het arbeidsproces iets sneller verloopt. Maar uiteraard moet ik de ringen wel zelf met de hand controleren en sturen, anders blijft het bij een blokje hout."

De laatste stap in het maakproces is het lakken van de ring. Daarover wil Pascale niet te veel kwijt. "Ik heb lang gezocht naar de ideale producten om mijn ringen te lakken. Die hou ik liever geheim."

In totaal werkt Pascale ongeveer anderhalf uur aan één ring. En daar zijn het verzamelen van het hout en de droogtijden van de lijm, olie en lak niet bijgerekend. Het is een arbeidsintensief proces. Maar Pascale geniet duidelijk van elke stap. "Des te meer omdat ik kan werken met recupmateriaal. Ik maak van afval een juweel. Dat is toch mooi? Er zijn in de wereld al veel te veel nieuwe dingen." ■

INFO: www.houtenring.be

Klassieke muziek en mannen in bloot bovenlijf. De ingrediënten van de womancave van Pascale.

De blauwe plastic buizen die over de werktafels verspreid liggen zijn onderdeel van het afzuigsysteem dat Pascale zelf bedacht.